

- *ΝΩΕ, ΝΩΕ...*

Ένα κάλεσμα που ακουγόταν ως η μόνη κίνηση μέσα στο κενό. Μία φωνή που αναζητούσε μέσα στο βαθύ σκοτάδι τον άνθρωπο...

Νύχτα. Η πολιτεία των ανθρώπων κοιμόταν καθώς το φως του φεγγαριού χτυπούσε λοξά πάνω στους λόφους κι από 'κεί ποτάμι χύνονταν κάτω στην πολιτεία, για να διασκορπιστεί στην απέραντη πεδιάδα.

- Νώε, Νώε πού είσαι;

Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Από τις σχισμές του ξύλινου παραθύρου μόλις που πρόφτανε να μπει το φως του φεγγαριού, ενώ η φωτιά στο λυχνάρι τρεμόπαιζε έτοιμη να σβήσει. Σ' όλο το δωμάτιο κυμάτιζε η φωτεινή αναλαμπή του λυχναριού.

Ο Νώε πετάχτηκε από τον ύπνο του. Τι ήταν αυτή η φωνή; Ποιός τον καλούσε και γιατί; Την άκουγε πράγματι ή μήπως ήταν κάποιος απόηχος του ονείρου του ή ένας ήχος της νύχτας;

Έξαφνα κοίταξε γύρω του και είδε, δεν ήταν πια ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ήταν ανασηκωμένος ανάερα κι από κάτω του υπήρχε ένα πυκνό, διάφανο σύννεφο από φως που γύριζε ορμητικά, σα να βρισκόταν στην κορφή ενός στροβίλου.

- Είμαι Αυτός στον οποίο πιστεύεις Νώε. Η Μεγάλη Πνοή που ένωθες από πάνω σου, όταν δούλευες την γη σου, όταν έκαμες τις θυσίες σου σε μένα, όταν η γυναίκα σου σου έδωσε στα χέρια τον πρώτο σου υιό.

Μπροστά του υπήρχε ένα πιο πυκνό σύννεφο γεμάτο φως. Τα μάτια του Νώε έκλειναν, δεν μπορούσε να δει κι αναγκάστηκε να βάλει το χέρι του πάνω από το μέτωπο

και με μισόκλειστα τα μάτια να κοιτάξει.

- Κύριε, τί ζητάς τώρα από εμένα;

- Ο κόσμος βούλιαξε μέσα στην λάσπη Νώε, έγινε αντάξιος της λάσπης, δεν τον αντέχω πια, θα τον γκρεμίσω! Αλλά θα σώσω εσένα, την οικογένειά σου κι ένα ζευγάρι από κάθε ζώο.

Η φωνή ακουγόταν σκληρή κι αποφασιστική. Να μπορούσε άραγε να πραγματοποιήσει την απειλή της;

Ο άνθρωπος στο άκουσμα της καταστροφικής εντολής ανατρίχιασε.

- Κύριε, σκληρή η εντολή σου και δεν ξέρω, δεν μπορώ να πω αν είμαι έτοιμος. Μέσα μου μια έγνοια με τρώει...

- Τι είναι Νώε; Λέγε.

- Εσύ έφτιαξες τον άνθρωπο Κύριε, εσύ τον έφτιαξες και του έδωσες μακρύ χέρι, να το απλώνει και ν' αρπάζει...

- Νώε, τί λόγος είναι αυτός; Ο άνθρωπος φτιάχτηκε τέλειος, τέλειος κι ελεύθερος. Δες τον τώρα που κατάντησε...

- Θες λοιπόν Κύριε να τον ξανακάνεις τέλειο; Γι' αυτό τους καταστρέφεις όλους, για να ξαναεπιστρέφεις τον άνθρωπο στους ουρανούς;

- Είσαι πραγματικός υιός μου Νώε και σου λέω πως αλήθεια ο άνθρωπος θα βρει ξανά μια μέρα το δρόμο του γυρισμού... Μα αυτός θα είναι ο δρόμος που θα έχει επιλέξει πλέον ο ίδιος. Ξέρω και γι' αυτό του δίνω μια δεύτερη ευκαιρία.

- Ας γίνει λοιπόν Κύριε το θέλημά σου!

Με τα λόγια αυτά το σύννεφο εξαφανίσθηκε, ο στρόβιλος χάθηκε κι ο Νώε έπεσε πάλι στο κρεβάτι του.

Το πρωί ο κόσμος ξυπνούσε ανυποψίαστος. Τα άστρα έσβηγαν αργά στον ουρανό κι ο Αυγερινός είχε απομείνει μονάχος. Ο ήλιος νιογέννητος, πυρωμένος, σηκώνονταν από την ανατολή.

Τα κοκόρια, πίσω από τις μάντρες, τέντωναν τα φτερά τους κι άρχιζαν να λαλούν, σημάδι γήινο πως ο ήλιος δεν είχε ξεχάσει να βγει και πάλι. Τα σκυλιά στους δρόμους της πόλης ξυπνούσαν κι αυτά από τον νυχτερινό τους λήθαργο, σηκώνονταν, παραπατούσαν με κλειστά τα μάτια πάνω στο δροσερό πρωινιάτικο χώμα και ξανάπεφταν.

Τα σπίτια άρχισαν ν' ανοίγουν. Ξεχύθηκε στον αγέρα η μυρουδιά του κοιμισμένου δωματίου. Οι άνθρωποι ζαλισμένοι από το χθεσινό βράδυ, αδιάφοροι για τον καινούριο κόσμο που ξημέρωνε και τον ήλιο της ημέρας, διακλαδίζονταν στον αέρα.

Ο Νώε ήταν από τα ξημερώματα έξω. Καθώς ήταν αδύνατο να κοιμηθεί μετά απ' όσα συνέβησαν, σηκώθηκε, ντύθηκε βιαστικά και βγήκε. Γυρνούσε ανάμεσα στα σπίτια χωρίς να ξέρει γιατί. Προχωρούσε άλλοτε αργά, άλλοτε γρήγορα και το σώμα του ιδρώνε. Σταματούσε για μια στιγμή να ξεκουραστεί, ακουμπούσε το χέρι του σ' ένα πέτρινο τοίχο, δροσίζονταν για λίγο κι έπειτα συνέχιζε πάλι. Όλη νύχτα, ξανά και ξανά, ο Νώε κοιτούσε την καταραμένη πολιτεία και την αποχαιρετούσε.

Όσπου έφτασε στα σύνορα της πολιτείας, εκεί όπου οι άνθρωποι είχαν ανοίξει ένα βαθύ χαντάκι που τους προστάτευε από τον έξω κόσμο. Σήκωσε το χέρι ψηλά, τέντωσε την παλάμη στο μέτωπο. Τα χωράφια πράσινα, κίτρινα, δέχονταν με χαρά τις πρώτες ακτίδες του ήλιου. Το χώμα απορροφούσε το φως κι άλλαζε όψη, σα μάνα που αγκαλιάζει σφιχτά το παιδί της. Μία φύση απέραντη, ατελείωτη, που έφτανε μέχρι το τέρμα του ορίζοντα... Θυμόταν τον εαυτό του να αναρωτιέται από πάντα τί άραγε να υπάρχει εκεί έξω και πόσο του ξεσήκωναν την περιέργεια σα παιδί οι θόρυβοι της νύχτας και ο δροσερός άνεμος που ξεχύνονταν από τα βουνά στο βάθος. Κοίταξε πάλι γύρω του, τα χωράφια ξεχασμένα, ακαλλιέργητα, με τους θάμνους να φυτρώνουν στην τύχη.

Τα μάτια του Νώε γυάλισαν.

- Ας πάει να χαθεί! φώναξε, ας πάει να χαθεί εδώ που κατάντησε. Ας έρθει το νερό, βίαιος εξαχνιστής, να τον καθαρίσει...

Μα το έβλεπε καθαρά, δεν ήταν ο κόσμος, όχι δεν ήταν ο κόσμος που έφταιγε, ήταν οι άνθρωποι.

Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και τράβηξε κατά το σπίτι.